

Bayer Zsolt: Podger bácsi

2015 március 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amikor úgy általánosságban mindenkinek igaza van, akkor nincsen igaza az égvilágon senkinek.

Úgy általánosságban persze mindenkinek nagyon igaza van, aki az átláthatóságot (Nagykörúton belül: transzparenciát) kéri számon kormányokon, államokon, hivatalokon, intézményeken – és persze Podger bácsi levelezésén.

És amikor úgy általánosságban mindenkinek igaza van, akkor nincsen igaza az égvilágon senkinek.

Legel?ször és mindenekfelett az Amerikai Egyesült Államoknak nincsen igaza. Ezt onnan lehet tudni, hogy most van arrafelé az információszabadság hete (Sunshine Week, ó, beh szép!), és e jeles eseményen aztán kiderült, hogy az amerikai kormány minden el?djénél többet titkolózik. Viszont mindenkinél jobban szeretné megismerné állampolgárainak titkait. Mint megírtuk, a Ron Paul Institute igazgatója, bizonyos Daniel McAdams így fogalmazott ez ügyben: „A kormány jogot követel magának arra, hogy életünk legintimebb területeire is rálátása legyen, miközben saját tevékenységét titokban tartja. Egy szabad társadalomban ennek éppen fordítva kellene lennie: a kormány teljesen transzparens lenne, a magánéletünk viszont csak ránk tartozna.”

(Photo: Charlie Riedel, AP)

Daniel McAdams úr ezen mondataiból azt a következtetést lehet levonni, hogy ?szerinte az Egyesült Államok nem eléggé szabad társadalom. Ez persze igaz, csak nem egészen úgy, ahogy Daniel McAdams gondolja. Ugyanis ez a derék skót az Egyesült Államok leglibertariánusabb intézetét vezeti,

vagyis azok közé tartozik, akik szerint a szabadságnak nincsen legfels? foka, a szabadságot folyamatosan növelni, tágítani kell, nagyjából De Sade márki lelki folyamatainak megvalósulásáig. És éppen így lehet a szabadság gyönyör? eszméjéb?l is lapos és idegesít? és elviselhetetlen torzót fabrikálni. És éppen ez zajlik ma a világ nyugati felében. És mindenki csodálkozva áll, hogy a nyugati világban feln?tt tinik szökdösnek Szíriába meg Irakba, csatlakozni az Iszlám Államhoz, és fejeket levágni. És képtelenek észrevenni, hogy a libertariánus nihil folytatása szükségképpen az Iszlám Állam iszonyata, s hogy ezek a dolgok kölcsönösen feltételezik egymást.

Ett?l persze még jogos követelés, hogy az államok legyenek átláthatók, bizonyos határok közepette. És az állampolgárok is, szintén bizonyos határok közepette. És határok tekintetében itt az állampolgároknak van több joguk a titkolóztatásra, ezt sem szabad elfelejteni. Miképpen azt sem, és err?l beszél derék libertariánus skót barátunk, hogy az Egyesült Államokban ez most éppen fordítva van. És az Egyesült Államok ett?l függetlenül és

minden skrupulus nélkül oktat és aláz és figyelmeztet és fenyeget bárkit, átláthatóság ügyben is.

Unalmas már naponta rávilágítani arra, miként keveredik ellentmondásba az Egyesült Államok az önmaga által hirdetett elvekkel és az általa képviselt napi politikai gyakorlattal. Unalmas, de nem haszontalan, mert a hazai libertariánus nyilvánosság és politikai közösség ezt nem hajlandó észrevenni. Ha pedig észreveszi, hát elhazudja vagy elhallgatja. Mert még mindig a '68-as amerikai szabadságeszményt dédelgeti magában, és nem veszi észre, hogy az nincsen többé.

Semmi sincsen többé. Talán csak József Attila Eszmélete...

„Csak ami nincs, annak van bokra,

csak ami lesz, az a virág,

ami van, széthull darabokra.”

Ez kevésbé költ?ien unortodoxnak és illiberálisnak nevezend?. Viszont kétségkívül túl félelmetes. Kevésbé félelmetesen pedig Jerome K. Jerome írta meg a dolgot, a Három ember egy csónakban cím? remekében, tessék elolvasni! Különösen azt a részt, amelyben Podger bácsi feltesz egy képet a falra. Sajnos nincs hely az egészet idéznem, csak a végét:

„Podger bácsi végre újra kit?zte a lyuk helyét, és odatartotta bal kezével a szög hegyét, a kalapácsot jobb kezébe fogva, mindjárt az els? ütésre összeverte az ujját, és nagyot kiáltva ráejtette a kalapácsot valakinek a lábujjhegyére.

Mária néni szelíden megjegyezte, hogy ha Podger bácsi legközelebb megint szöget készül a falba verni, tudassa vele idejében, hogy egy hétre elutazhassék a mamájához, amíg a bácsi elkészül a dologgal.

– Már az szent igaz, ti asszonyok olyan nagy dolgot csináltok mindenb?l – válaszolt Podger bácsi összeszedve magát. – Lám, én milyen szívesen végzek el minden effajta munkát.

Erre aztán újra nekigyürk?zött, és a második ütésre a szög keresztülment a vékony falon, a kalapács is félig elt?nt, Podger bácsi pedig nekiesett a falnak, de úgy, hogy majdnem összelapította az orrát.

Újra meg kellett keresnünk a vonalzót és a spárgát, új lyukat kellett a falba ütni; végre éjfél felé fönn lógott a kép – nagyon ferdén és bizonytalanul, s körülötte a fal nagy darabon olyan volt, mintha gereblyével karcolták volna össze. És mindenki halálra volt gyötörve, kivéve Podger bácsit.

– No látjátok! – kiáltott föl diadalmasan, amint a székr?l lelépve, a takarítón? tyúkszemére taposott, s nyilvánvaló büszkeséggel szemlélte a nagy fölfordulást a szobában. – Sokan még az ilyen csekélyységre is embert fogadnának!”

Az Egyesült Államok korunk Podger bácsija. És feltette a képet a falra. Ott lóg, ferdén és bizonytalanul, és az van ráírva, hogy „szabadság”, meg „átláthatóság”, meg „civilszervezetek”, meg „demokrácia”.

A világ pedig áll, és nézi. És egyre többen merik kimondani, hogy mit is gondolnak valójában. És egyre többen mennek Mária néni után...

Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló